Για τη έκθεση ΙΧΝΗ/ΥΦΕΣ στο Μουσείο Βυζαντινού Πολιτισμού 2018

Στο έργο μου μοιράζω το ενδιαφέρον μου σε πολλά θέματα που μ' απασχολούν, όπως η έρευνα της γραφής ως απεικόνιση, τα σύμβολα, η καταγραφή δυναμικών χειρονομιών στον καμβά με λάδι ή στο χαρτί με μελάνι. Η διαφάνεια των χρωμάτων , η συμπεριφορά των υλικών, οι υφές, τα ίχνη, οι φόρμες, κ.ά ..

Μέσα από την Τέχνη επιζητώ να γνωρίσω τον κόσμο ,την επικοινωνία με τον θεατή ,αλλά πρωτίστως την προσωπική μου εξέλιξη.

Μέσα από τη διεργασία της δημιουργίας είναι που ανακαλύπτω τις αλλεπάλληλες όψεις του "Εγώ", σε μια απόπειρα να κατανοήσω και να εκφράσω τον εαυτό μου. Είναι εκεί που καλούμε να διαρρήξω τα όριά μου, να τα επιμηκύνω.

Έτσι στην διάρκεια μιας δημιουργικής πορείας, κείνο που είναι σκοτεινό μέσα μου μορφοποιείται και φωτίζεται σιγά- σιγά .

Αυτό πρακτικά συμβαίνει με τρόπο μαγικό μέσα από μια διεργασία λίγο έως πολύ ίδια.

Ανοίγω κάθε φορά έναν *"πρωτόλειο"* διάλογο με το αντικείμενο μου, για να ανακαλύψω τον

εσωτερικό δίαυλο μεταξύ της ύλης και της εν δυνάμει δημιουργίας. Μελετώ και οραματίζομαι τις κρυμμένες συνιστώσες, τις ανεξερεύνητες δυνάμεις, τις συμπιεσμένες μυρωδιές ως πολλά υποσχόμενες δυναμικές. Αναμετριέμαι μαζί τους. Αφουγκράζομαι τις μυστικές τους κλήσεις -προκλήσεις και από μια ανάγκη να αναβαθμίσω το επουσιώδες σε ουσιώδες, ν' ανασύρω την ενδογενή έκφρασή τους, έτσι ώστε να μπορώ να "κοινωνώ" την άλλη τους γλώσσα. Να αγγίζω αυτό το θραύσμα του Λόγου τους, το επιμελώς κρυμμένο στη σιωπή τους. Κι αυτό όχι από ματαιοδοξία να κυριαρχήσω πάνω στην υλη, επιδεικνύοντας μια δύναμη εξουσίας μέσα από το ανθρώπινο "ποιείν" αλλά ως μια "αντίδωρη" ενέργεια επανεκτίμησης ή μνημόνευσης με σκοπό την ανάγνωση ,την επέκταση, ανάπτυξη, το "άνοιγμα".

Τα "βιβλία" και οι κατασκευές εν γένει με χαρτί, είναι κατασκευές βασισμένες στο δίπολο, Χάος- Εντροπία*. Αταξία-Τάξη.

Το υλικό των κατασκευών είναι κυρίως χαρτί από τον καταστροφέα εγγράφων, από μια μάζα δηλαδή κατασκευασμένου χάους .

Οι μικρές λουρίδες των χαρτιών κολλιούνται μεταξύ τους δημιουργώντας έτσι μια εύθραυστη, χάρτινη κλωστή, η οποία στην ύφανση χρησιμοποιείται τόσο σαν στημόνι όσο και σαν υφάδι.

Το ενδιαφέρον είναι ότι η φόρτιση και η δυναμική κάθε κατασκευής διαφοροποιείται από τον τρόπο κατασκευής της αλλά και από την προέλευση της πρώτης ύλης. Η διαφορά προέλευσης της πρώτης ύλης είναι αυτή που καθορίζει και την ποιότητα της "κλωστής" δηλαδή τον βαθμό αντοχής, την εικόνα στο αποτέλεσμα. Αλλά αυτό που για εμένα έχει μεγαλύτερο ενδιαφέρον είναι ο "ψίθυρος", που αφουγκράζεται κανείς στα κατάλοιπα της αρχικής γραφής, στην πρωτογενή ύλη.

Δημιουργείται έτσι μια ροή, μια απρόβλεπτη συνέχεια, στην προβλεπόμενη ασυνέχεια μιας πράξης καταστροφής. Δημιουργώντας μια καινούργια ανάγνωση μιας "γραφής" που υπάρχει, ενώ ταυτόχρονα δεν υπάρχει. Ένα Λόγο δυνητικά αρθρωμένο, αλλά που δεν αρθρώνεται, παρά πιστοποιεί την ύπαρξη του σαν κατάλοιπο ,υπό μορφή "ψιθύρου".

*Η εντροπία είναι η αδιάθετη ενέργεια στο σύμπαν. Άρα όσο πιο μεγάλη η εντροπία τόσο

περισσότερο το χάος.

Μαρία Κομπατσιάρη